

γλυκά. Μά εσύ δέ μέ θυμάσαι πιά
 ὀργιάζοντας κάπου στό προσκέφαλο
 ἐνώ ἀγωνίζομαι νά κοιμηθῶ
 μέσα στό στόμα μιᾶς ἄλλης κυρᾶς

Ἔι, θά 'ναι ἄμορφο τέτοιες μέρες
 στή δυτική Χαλκιδική· σκάστε πουλιά,
 ἤ, πῶς τή λένε, ροχαλίζει ἀπάνθρωπα
 καί νά δακρῶσω δέν μπορῶ.

ΠΟΙΗΜΑ

Παράξενο· τό βυζάντιο πεθαίνει μέσα μου
 γέριχη πληγή σέ λατομεῖο· ἀλλά μυαλό
 δέ βάζω καί σέ μάτια γυναικῶν ἀναζητῶ
 ἄλλες περιόδους καλές γιά κρύψιμο. Ἄ-
 γκαλιάζοντας φερ' εἰπεῖν τήν ἀμερικάνια
 στομώνεται ἡ θλίψη τῆς πατρίδας
 καί τό κρασί κυλάει σέ δανεικό γυαλί
 ἐνώ ἡ ἐγγλέζα ξεκαρδίζεται στό στήθος
 μου. Ξεχνῶ μέ τίς γυναῖκες τά μεράκια
 ἀλλά τό μεσημέρι πού εἶμαι μόνος καί
 φοβᾶμαι

Ξαναγυρνῶ στά ποιήματα πού
 γιά τήν ὥρα γράφονται στά ἑλληνικά
 καί βλέπω πάλι φάτσες ἀρχηγῶν κομμάτων
 οἰκειότατες, ἀναθυμᾶμαι τό στρατό, τά
 μεταλλεῖα, ἕνα γραφεῖο τεχνικό, τόν Αὔδη
 ταξίδια, συγκεντρώσεις, κασέτες, λεφτά
 πού δέν εἶχα, λεφτά πού ξόδεψα, τήν Ἄλέκα
 κι ἀργά γυρνῶ στή βιβλιοθήκη καί παίρνω
 τό «πεθαίνω σά χώρα» τοῦ Δημητριάδη γιατί
 πεθαίνω καί δέν ξέρω σάν τί· ἀλλά
 ἡ ὥρα περνάει τό ποίημα δέ βρίσκει
 τό στόχο του, δέν ἔχει ἀντικείμενο
 τί σκατά ἔχει δέν ξέρω καί ἡ πόρτα
 χτυπάει ξανά· ἀνοίξανε τά μπάρ
 καί τά κορίτσια διψᾶνε

Πάνος Θεοδωρίδης